

**«Ніколи країна, яка має на гербі курку,
не переможе країну, яка має на гербі виделку»**

Місто-герой Миколаїв ніколи не здасться окупантам,
маючи на чолі Віталія Кіма — с. 5

Фото із сайту youtube.com.

Цікава

ГАЗЕТА
на вихідні

15 березня 2022 року №10 (223) Ціна 7 грн

● ГЕРОЇ НЕСКОРЕНОЇ УКРАЇНИ

Фото із сайту youtube.com.

**Його дід —
військовий,
батько —
військовий, тесть
— військовий,
і двоє синів —
військові!**

З Героєм України генерал-лейтенантом Юрієм Содолем (на фото) наші морпіхи готові прийняти найлютіший бій

с. 6

**Телеведучий Майкл ЩУР:
«У мене вже нема страху
смерті, його затьмарює
жага до помсти. Радію,
коли ви вмираєте»**

с. 12

**Рашисти
розстріляли
волонтера
у візку —
героя
«Цікавої
газети
на вихідні»**

На Луганщині в селищі Борівське окупанти вбили Олександра Кононова, про якого ми писали у березні 2019 року

У полоні сепаратистів в Олександра вимагали відрізати козацький чуб — не дався тоді. Тепер путінські карателі пустили в нього кулі...

с. 8

● ШОК!

Ось так окупанти розбили ракетами мирний об'єкт на Рівненщині.

Російські терористи обстріляли телевежу в Рівному і вбили 19 людей

Ще 9 осіб зазнали поранень

Василь КІТ

Такі дані озвучив голова Рівненської обласної військової адміністрації Віталій Коваль. Фашистські російські війська завдали ракетного удару по вежі, яка розташована у селі Антопіль біля Рівного у київському напрямку, о 5:20 ранку 14 березня. Влучань було два. Внаслідок обстрілу зруйновано будівлю біля вежі. Після цього в області зник теле- і радіосигнал. У ближніх хатах вибуховою хвилею вибило шибки та зірвало шифер із дахів.

До аварійно-рятувальних робіт залучили понад 200 бійців ДСНС. Їм вдалося витягнути з-під завалів

кількох живих людей. «Є позитивні новини: з-під завалів евакуйовано декількох людей, вони живі, в нормальному стані, — повідомив Віталій Коваль. — Роботи тривають далі. Зрозуміло, що ворог хотів відрізати людей від правдивої інформації. Але ми не бачимо великої проблеми в цій ситуації, бо багато людей уже дивляться онлайн, через додатки слухають радіо. Сподіваємось, що найближчим часом ми відновимо радіо і телебачення через вишку», — сказав голова Віталій Коваль.

Увечері цього ж дня у північних районах області було відновлено мовлення через кабельну мережу. Радіостанції місцевих мовників вийшли в ефір.

● ХТО ДО НАС ІЗ МЕЧЕМ ПРИЙДЕ...

«Привид Києва»: росіяни здають нашій армії координати кадировців

А ворожі пілоти підбитих літаків гинуть через неправильно складені парашути

Леонід ОЛІЙНИК

Один із пілотів Васильківського аеродрому, які знищили щонайменше два десятки літальних апаратів ворога (через що і виникла легенда про Привид Києва), розповів, що росіяни здають координати кадировських ватажків, пунктів та офіцерів. На його погляд, першу фазу війни росія програла, адже нею командували «паркетні» генерали. Втім, уже зараз, за його словами, з рф почали присилати до України тих вій-

ськових, які справді вміють воювати, але їхні дані вже здають українським військовим. «Аби припинити війну, нам потрібно перебити найбільш підготовлених», — каже він.

Розвідник Роман, який співпрацює з українською авіацією, каже, що інформацію повідомляють самі ж російські військові. «Ці дані нам передають ті, хто співчуває Україні, хто намагається нам допомогти хоча б у такий спосіб.

На пресконференції полонені російські льотчики розповідали, що

знають про випадки, коли при катапультиванні з підбитого літака у них не розкривалися парашути. Через це вони і розбиваються замість того, аби рятуватися. Вивчаючи місця падіння ворожих пілотів, ми неодноразово пересвідчувалися, що вони загинули саме через це», — розповідає він.

Однак остаточна причина, чому російські військові вчиняють так, — невідома. «У нас є дві версії, чому це стається. Перша — наказ фахівцям інженерно-технічного складу армії противника, щоб підбити не потрапляли в полон до нас. А друга — можливо, це роблять спеціально, співчуючи нам. Така внутрішня диверсія. Вони самі допомагають знищувати нападників на Україну», — підсумував він.

● ГЕРОЇЧНИЙ ВЧИНОК

Мисливець із Чернігівщини загинув сам, але відправив до пекла кількох рашистів

Банда орків увірвалась у будинок керівника Ріпкинського районного товариства мисливців Анатолія Івановича Кульгейка

Василь КІТ

Вимагали від нього списки мисливців, очевидно — для майбутніх репресій, повідомив блогер Юрій Романенко. «У відповідь Анатолій Іванович послав

російський корабель нах@й і підірвав ручну гранату. Загинув сам і відправив у пекло кількох фашистів. Мокшани своїх 200-х та 300-х забрали. Героя поховали в Ріпках», — розповів Романенко.

Фото із сайту volyn24.com.

● Я ТАК ДУМАЮ!

Для більшості українців росія померла. Назавжди

Подаємо текст мовою оригіналу, хоч і противники того. Адже серед вимог, які путін ставить зараз перед Україною, — надання російській мові статусу державної

Борислав БЕРЕЗА, екснардеп

П'ю кофе у друзей. У них живуть друзя — беженцы из Харькова. И я такой кристально чистой ненависти давно не видел. П'ю кофе, общаюсь, и я слушаю их рассказы о том, что им пришлось пережить. О том, как их дом превратился в руины, и о том, как сидели в подвале, чтоб выжить.

Их 12-летняя дочь все время сидела и молчала. Не в телефоне сидела, как большинство ее сверстников, а обняв руку мамы,

молча слушала нас. А я не мог оторвать взгляд от ее волос. Среди иссиня-черных волос четко видны были седые волосы. Седые пряди. У девочки 12 лет.

Знаете, что точно сделал путин? Он посеял ненависть к русскому миру, к России и закрепил в нас ненависть к российским окупантам. Во всех.

И во взрослых, и в детях. И внукам нашим мы расскажем и передадим все, через что прошли украинцы из-за вторжения России. Для большинства украинцев Россия умерла. Навсегда.

И если это была цель Путина, то он ее добился.

● СУПЕРВИКЛИК

Але ж пуйло ще й сц*кло!

Ілон Маск викликав путіна на двобій за Україну

Всесвітньо відомий засновник компанії SpaceX викликав російського диктатора на дуель

Сергій ВИШЕНЬКА

«Цим я кидаю виклик Володимиру путіну на поєдинок за Україну», — написав Маск короткий твіт трьома мовами — англійською, українською та російською. Також Маск опублікував допис із запитанням, чи путін згоден на цей бій, тегнувши сторінку президента рф у Твіттері.

Як відомо, Маск надав Україні термінали супутникового зв'язку Starlink, щоб забезпечити доступ до супутникового інтернету в разі виникнення проблем із доступом до традиційної інтернет-мережі. Наприкінці лютого в Україну приїхала перша партія станцій Starlink. Другу партію Україна отримала 9 березня.

Дякуємо, Ілоне!

● ПРЯМА МОВА

Віктор БОБИРЕНКО, політолог із Сум, з оточеного міста:

Ну ось, коли напад путін, український народ врешті зрозумів, що «дагаварітьє пасредінке» — гиблий номер. А сьогодні 63% громадян вважають, що треба розірвати зв'язки з московським патріархатом. Ну ось і останній пазл склався. Таки так: АРМІЯ. МОВА. ВІРА.

Краще пізно, ніж ніколи.

Єднаймося.

Нікого не критикую, бо війна.

● ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Фото із сайту slovo.news.

Віталій Сапило — Герой України, цвіт нації...

Екіпаж танка Віталія Сапила знищив три десятки одиниць російської техніки

За мужність, виявлену в боях із ворогом, Указом Президента України Володимира Зеленського йому присвоєно звання Героя України. На жаль помертвено

Марія ТОМЧУК

Віталій Сапило родом із села Сокільники, що неподалік Львова. Змалку займався спортом, подавав надії у футболі. В дитячі роки його тренував односельчанин, герой Небесної сотні Андрій Дигдалович. Згодом хлопець займався у дитячому футбольному клубі «Карпати». Там його помітили, запрошували у донецький «Шахтар», але Віталій відмовився, бо хотів бути військовим. У 2017-му вступив до Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Навчався на факультеті бойового застосування військ.

— Це був дуже хороший курсант, виховний, дисциплінований, ніколи не відмовляв товаришам, хотів усім допомогти. Ми часто грали у футбол, який він дуже любив. Віталій закінчив академію торік і був призначений в одну з механізованих бригад на посаду командира танкового взводу, — розповів командир роти старший лейтенант Святослав Стельмах.

Війна застала Віталія на Київщині. Йому був лише 21, але він із побратимами сміливо вступив у бій з окупантами. Біля столиці екіпаж офіцера-танкіста знешкодив три десятки одиниць техніки ворога. Але потім у танк, яким керував лейтенант Сапило, цілеспрямовано влучила російська ракета. Від вибуху загинуло двоє українських бійців, один із них — Віталій.

— На полі бою нашим танкістам немає рівних, хоч хлопці в основному надто молоді. Тому ворог застосував авіацію. Після авіанальоту було пряме попадання й мій онук отримав поранення, не сумісне з життям. Наш хлопчик віддав найдорожче, що мав, — життя! Він — Герой! А Герої не вмирають! — тамує сльози дідусь бійця Микола Сапило.

Останні дні лютого рідне село Віталія

На полі бою нашим танкістам немає рівних, хоч хлопці в основному надто молоді.

було в жалобі. Хоронили його всі Сокільники. Попрощатися із загиблим прийшли сотні земляків. В останню путь Героя України провели з військовим оркестром. Біля будинку, де він мешкав, люди запалили лампадки. Стояли вони також уздовж усієї дороги, якою везли на кладовище українського бійця. «Дитинко, Царство тобі Небесне. Земля пухом, Герою. Серце розривається від розпачу. Біль нестерпний. Господи, припини цю бійню», — плакали люди і низько кланялися родині, яка віддала Україні найдорожче, — свого сина.

● ІЗ ПЕРШИХ УСТ

Кучма — росії: «Будьте ви прокляті, нацисти!»

Україна перемагає російського ворога і цього не зупинити, заявив другий Президент нашої країни Леонід Кучма

Фото із сайту mind.ua.

«Україна — не росія. І ніколи не стане росією. Не дочекаються».

«Українці! Рідні мої! Ми різного віку та статі, ми різної крові та віри, та усім нам сьогодні одне ім'я — Українці.

І я гордий бути з вами одного імені. За все своє довге життя я ніколи не відчував стільки гордості, болю та гніву, як за ці дні. Хоча інколи здається, що і наша земля, і наші серця палають у вогні вже не 15-й день, а цілу вічність.

Що вже цілу вічність росіяни бомблять Харків і Чернігів, Суми та Київ, Житомир та Миколаїв. Що вже цілу вічність за наказом путіна вбивають українських дітей та породіль.

Що вже цілу вічність триває звиряча облога Маріуполя.

Що вже цілу вічність мешканці Ірпеня, Бучі, Ворзеля ховаються у підвалах від обстрілів російських нацистів.

Що вже цілу вічність весь світ бачить надлюдську мужність наших воїнів, самовідданість наших волонтерів, стійкість і згуртованість мирних громадян...

Незламність і готовність до самопожертви завжди живуть у наших серцях. Просто це немов виверження вулкана: важко розбудити, але стримати вже неможливо. Ніхто і ніколи не стримає наших людей, коли вони піднялися за рідну країну.

За наше майбутнє. За нашу свободу. Я лишаюся вдома, в Україні, тому що всі

ми на рідній землі, іншої немає. І боронити її ми будемо до самої перемоги всі разом. Без поділу на партійні колони, без особистих інтересів та старих чвар. Об'єднавшись навколо Прапора, Армії, Президента. Україна — не росія. І ніколи не стане росією. Не дочекаються.

Ми вже перемагаємо. І цього не зупинити.

А на адресу рф скажу лише, що приєднуюсь до слів моїх співвітчизників, які в один голос кажуть: будьте ви прокляті.

Слава Україні!

Слава Українцям! — сказав Кучма.

P.S. У 2003 році, ще за свого президентства, Леонід Кучма видав книжку «Україна — не Росія». У ній, зокрема, є такі слова: «Серед росіян я частіше, ніж серед українців, зустрічав людей, які тяготилися своєю справою й тому робили її погано, не від невміння робити добре, а від озиди». Росіяни більше живуть «по поняттям», тоді як українці в масі своїй віддають перевагу закону й порядку. Довге життя під дахом однієї імперії, де руський чоловік жив з відчуттям, що все вона його батьківщина, призвела до сумного фіналу: з усіх націй колишнього СРСР титульна виявилася самою «необізнаною». А в кінцевому результаті і менш оптимістичною, ніж ті ж українці».

● ПРЯМА МОВА

Вікторія НУЛАНД, заступниця держсекретаря США, про газпроміський «Північний потік-2», який був зупинений через вторгнення росії в Україну:

Я думаю, що «Північний потік-2» зараз мертвий... Це шматок металу на дні моря, маловірогідно, що він коли-небудь відродиться. «Північний потік-2» не має шансів на майбутнє.

● НА ПЕРШИХ РОЛЯХ

«Ніколи країна, яка має на гербі курку, не переможе країну, яка має на гербі виделку»

41-річний Віталій Кім (на фото), який щоденними дотепними коментарями надихає жителів Миколаєва захищати місто від російських загарбників, уже навіть став героєм публікації впливової англійської газети The Times. Стаття має більш ніж красномовний заголовок: «Росіяни, що вдерлися, підуть на їжу для собак, кажуть у Миколаєві. Мешканці налаштовані блокувати Путіну шлях на Одесу». У підписі до фото британське видання припускає, що Кім може стати наступним після Володимира Зеленського президентом України. Цікавий яскравий портрет голови Миколаївської обласної військово-цивільної адміністрації подало й інтернет-видання «Українська правда»

Михайло КРИГЕЛЬ,
pravda.com.ua

Фото із сайту Миколаївської ОДА.

Один із підписів до цієї світлини, яка наробила ажіотажу в мережі, звучить так: «Віталій Кім настільки довіряє ЗСУ, що сидить роззутий».

«Доброго ранку! Ми з України!» – із цих слів голови Миколаївської ОДА Віталія Кіма починається ранок для сотень тисяч українців, які пережили чергову ніч війни.

Ці слова його відеозвернень для багатьох сьогодні головне заспокоїливе та адсорбент в одному флаконі.

Його цитати та фото миттєво розлітаються на меми. «Скрізь мемчики зі мною. Катастрофа», – трохи кокетує він.

«Я тепер не лише розумний, а й гарний».

«Я, до речі, знайшов позитивний момент у воєнному стані – ми перемогли ковід, здається. Завтра уточню».

«Вітаю з 8 Березня всіх мужиків, які втекли з України».

«Ніколи країна, яка має на гербі курку, не переможе країну, яка має на гербі виделку».

Лише один його пост із закликком встановити на кожному перехресті Миколаєва покришки, щоб підпалити їх у випадку, якщо ворог прорветься до міста, – і за кілька годин весь Миколаїв опиняється в шинах.

Усе, що залишається Кіму, – попросити городян не починати палити покришки задалегідь.

Дівчата з усієї України мріють вийти за нього заміж та народити дитину. Деяких не зупиняє навіть те, що Кім уже одружений і має трьох дітей.

У мирний час його звинуватили б у нещадному самопіарі.

У воєнний, коли трагізм того, що відбувається, захльостує, його слова та інтонації задають правильний тренд комунікації – дають реальну картину того, що відбувається, і при цьому не позбавляють надії.

Однак словами справа не обмежується – навколо нього у Мико-

лаївській ОДА згуртувалася ефективна команда.

«Кім, звісно, красень. Але йдеться саме про команду. Усі об'єднали-

“**Що я сказав би самому собі довоєнному з реалій сьогоднішнього дня? Тільки одне. «І*аш їх», – сказав би.**

ся та роблять понад можливе. Тож місто й тримається. Навіть пацани з вулиці, братва, беруть росіян у полон», – розповідає один із учасників команди.

Віталій із багатодітної родини, де

було четверо дітей. Батько був баскетболістом, згодом тренером.

Кім закінчив Миколаївську гімназію №2, потім університет кораблебудування за спеціальністю «Економіка підприємств». Після цього вступив до аспірантури за спеціальністю «Державне управління».

Добре володіє англійською, трохи французькою та корейською.

Захоплення – тхеквондо, баскетбол, мотоцикли, риболовля, подорожі.

Призначення Кіма головою Миколаївської ОДА 11 листопада 2020-го стало для багатьох несподіванкою. До цього він займався бізнесом, був далеким від політики і ніколи не був чиновником. Лише у 2019 році Віталій приєднався до «слуг народу», очолював міський передвиборчий штаб напередодні місцевих виборів. Після призначення свою місію

сформулював стисло: «Моя мета – бути щасливою людиною. Я хочу, щоб така ж мета була у кожного миколаївця. А те, що для цього потрібно, і маю намір втілити».

Наша коротка розмова з ним зривалася кілька разів – в ОДА проходила одна екстрена нарада за іншою. На той момент вороги були на околицях міста. Окупанти розстріляли автобус із вихователками дитячого будинку – троє жінок загинули, ще двоє було поранено.

Запитувати Кіма про оперативну обстановку було безглуздо – ситуація стрімко змінюється. Тому ми запитали його про інше – про те, що дає йому змогу «тримати удар», зберігати стійкість самому та надихати інших.

ДАЛІ ПРЯМА МОВА ВІТАЛІЯ КІМА:

«Як мені вдається бути «заспокоєним»? Це не те, що з'явилося зараз. Я такий у житті. Не можу сказати, що я спокійний, скоріше – рівноважний.

Досвід, який точно допомагає сьогодні, дав мені спорт. Головне правило: на поєдинок треба виходити з впевненістю, що ти переможеш або не виходиш зовсім.

Один із уроків, які я отримав від батьків: успіх – це не якесь одне рішення. Успіх – це тисяча дрібних і правильних.

Людські жертви – те, що неможливо прийняти та змиритися. Ми допомагаємо близьким загиблим, але особисто я не спілкуюсь із їхніми родичами, цим займаються інші.

Я вам зараз скажу те, що колись говорив мені батько. Гроші та влада людей не псують. Гроші та влада показують, яким ти насправді є.

З популярністю в соцмережах – те саме. Популярність – це також випробування, вогонь, вода і мідні труби. Те, що в тобі є, просто проявляється та посилюється.

Людина зі своїм «тигром» нічим не відрізняється від людини без «тигра» (кілька днів тому Віталій Кім повідомив у соцмережі: «Тепер у мене є власний трофейний «Тигр». Готуйтеся, окупанти. Будемо лупити вас вашою ж технікою». – УП). «Тигр» виконує бойові завдання. І в нас взагалі більше, ніж один «тигр», не розкриваючи подробиць.

Що я сказав би самому собі довоєнному з реалій сьогоднішнього дня? Тільки одне. «І*аш їх», – сказав би».

● ПРЯМА МОВА

Петро ПОРОШЕНКО, п'ятий Президент, лідер «Європейської Солідарності», заявив, що спільно із чинним Президентом Володимиром Зеленським протистоїть російським загарбникам:

Ми зробили путіну великий сюрприз. Ми мали декілька зустрічей з Президентом Зеленським, ми домовилися, що будемо виступати єдиним фронтом. Я думаю, що це абсолютно адекватна і правильна поведінка, коли всі українці зараз є не президентом, міністром, лідером парламентської фракції чи партії, робітником чи працівницею – ми всі зараз солдати, які мають захищати Україну. Ми всі рівні. І на плечах усіх лежить спільна відповідальність за Україну. Не треба її на когось перекладати, а треба питати себе: що ти можеш зробити для збільшення обороноздатності держави? І ти маєш можливість давати кожен день звіт тому, що ти робив, щоби зупинити путіна.

● ПРЯМА МОВА

Євген КОМАРОВСЬКИЙ, лікар-педіатр, телеведучий, відповідаючи на запитання Дмитра Гордона, чому путін так визвірився на Харків – місто, де більшість російськомовних:

Ось тут якраз узагалі у мене жодних сумнівів немає, чому саме Харків, чому саме так. Абсолютний комплекс Отелло, який чекав, що ось-ось кохана жінка зараз кине в обійми, а дуля, розумієш, дуля! Вона взагалі дуже давно, уже багато років як кохає іншого! Вони чомусь абсолютно були переконані, що саме місто Харків із розкритими обіймами прийме «визволителів», закидає їх квітами, нагодує і принесе їм ключі від міста з російськомовним мером тощо. А дуля з маком! Харків виявився, можливо, більш проукраїнським, ніж навіть місто, де розмовляють українською мовою, а жителі Харкова продемонстрували всій країні, що готові померти, але жити в Україні, і саме це викликало таку реакцію російських окупантів, які вже два тижні «хренячать системами залпового вогню по житлових кварталах».

● ГЕРОЇ НЕСКОРЕНОЇ УКРАЇНИ

«У мене є амбітний план: створити із морської піхоти України нехай маленький, але аналог американської».

Якщо командир сміливо проходить смугу перешкод і першим іде в наступ під час бою, хлопці за нього будуть стояти горою.

Його дід — військовий, батько — військовий, тесть — військовий, і двоє синів — військові!

З Героєм України генерал-лейтенантом Юрієм Содолем (на фото) наші морпіхи готові прийняти найлютіший бій

Наталія ЗАДВЕРНЯК,
кореспондент АрміяInform

Україна ніколи й нікому не буде належати, окрім українців. І доказом тому є люди, які голірч зупиняють танки й без жодного страху дають відсіч оркам у повній амуніції. Так було з першого дня російського вторгнення і так буде аж до перемоги, бо нашим громадянам є на кого рівнятися.

Українські військові стали для своєї держави символом мужності, незламності та надлюдської сили волі. Завдяки їхній невтомності та патріотизму сьогодні пишеться новітня історія України, де, ми віримо, не буде місця поразкам. І в цій історії вже є ті, хто удостоєний перших нагород. Зокрема, звання «Герої

України» отримав командувач морської піхоти генерал-лейтенант Юрій Содоль. Він у боях за Волноваху вивів людей з-під удару ворога та організував успішний контрнаступ. Наразі обороняє Маріуполь.

ВІД КУРСАНТА-АРТИЛЕРИСТА — ДО ГЕНЕРАЛА-МОРПІХА
Народився Юрій Содоль у Чугуєві на Харківщині у родині військового. У 1988 році він вступив до Сумського вищого артилерійського командного училища. Бо батько — артилерист, дід — артилерист, тесть — артилерист. Після вишу — служба на Дніпропетровщині в артилерійському полку.
З часом Юрія Івановича підвищили, призначили начальником штабу артилерійської бригади. Рік

потому почався плавний перехід з артилерії у десантні війська, яким Содоль присвятив лівову частку своєї служби у війську. У 2003 році він став командиром бригадної артилерійської групи у 25-й окремій повітрянодесантній бригаді ЗСУ.
З 2007-го по 2015-й — командир 25-ї окремої повітрянодесантної бригади. На цій посаді брав участь в антитерористичній операції. У січні 2015 року Юрія Содоля призначили першим заступником командувача Десантно-штурмових військ. А 23 серпня 2015-го йому присвоїли звання «генерал-лейтенант».

ЗА ПЛЕЧИМА — НЕ ОДИН БІЙ ІЗ МОСКОВИТАМИ
Про бойові дії на Донбасі, участь у них десантника Содоля та вдаль вій-

ськові операції говорить те, що його бригада стояла у 17 містах Східної України разом з іншими підрозділами, вибивши незаконні збройні формування. Тож за плечима українського героя не один бій із москвитами.
Упродовж 2015 року в Житомирі Юрій Содоль був 59 днів із 365, решта — в АТО, виконуючи бойові завдання. Зокрема — пекельний Донецький аеропорт, забезпечення та вихід 128-ї бригади тощо.
Юрій Содоль за час служби має чимало відомчих та державних нагород. Серед них — орден «За мужність» III ступеня та орден Богдана Хмельницького III ступеня.

НЕ КАБІNETНИЙ ПРАЦІВНИК, А СПРАВЖНІЙ КОМАНДИР
Після призначення командувача

Зі щоденника Юрія СОДОЛЯ

- «Кожен солдат мріє стати генералом. Мій покійний батько — Іван Содоль — дуже хотів, щоб я став генералом. Бо в нього свого часу не склалося мати це звання. Він уболівав за мене. Батько також військовий, який був та залишається для мене авторитетом на все життя. Він багато чому навчив: і у військовому, і в сімейному житті».
- «Коли я потрапив у десантні війська вже у зрілому віці, дружина каже: «Що, другу молодість переживаєш?» Я їй: «А чом би й ні?» Коли командир першої ступає із літака в безодню, стрибаючи із парашутом, та робить все пліч-о-пліч із військовими — то у підлеглих потім відповідне ставлення до цього командира. І це класно...
Небо не ділить на полковника, майора, сержанта, солдата. Кажуть: стрибай. Вистрибнув. Лечу і думаю: коли ж він розкритється? Три секунди пройшло — розкрився, нормальок, живемо далі».
- «Перед посвятою в морські піхотинці, треба за традицією пройти 8,5 кілометра смуги перешкод у повному спорядженні: бронезилет, шолом, саперна лопатка, протигаз, зброя. Одна із перших перешкод на смузі — у воді, тож весь подальший шлях мусиш долати мокрим. Якщо хочеш отримати берет. Одне з останніх випробувань — штурмувати гору та винести на неї прапор морської піхоти.
Ми піднялися — а на горі вісім підготовлених свіжих морпів підкачаних, там на нас чекала бійка. В деяких тих хлопців біцепси, як у мене — нога. Після третього удару зрозумів, що треба давати здачі. Розбили мені носа, набили бланш — нормально. Дмитро Євгенійович, мій нинішній заступник, вручив мені берет — все просто та прозаїчно. Всі проходять крізь це».
- «Я хочу бачити лише мотивованих людей у морській піхоті, бо головне — це люди. Весь особовий склад пишається можливістю служити в цьому роді військ. Випадкові люди тут не затримуються, тому що треба бути фанатиком цієї справи...
Мені дуже до душі структура морської піхоти інших країн світу, зокрема США. Тому в мене є амбітний план: створити із морської піхоти України нехай маленький, але аналог американської. Аби вона була боєздатною, функціональною, готовою до бою та дій миттєво. От якщо у нас буде така морська піхота — тоді й можна йти на пенсію спокійно».
- «Дуже люблю дружину, вона в мене дуже відчайдушна жінка, донька офіцера. Погодилася вийти за мене на десятиий день після знайомства. Двоє наших синів також стали військовими. Молодший син — 186 см зросту, старший — 184 см, я — 182, нижчий за них... Так що з такими козаками маємо захистити Україну».

Про бойові дії на Донбасі, участь у них десантника Содоля та вдаль військові операції говорить те, що його бригада стояла у 17 містах Східної України разом з іншими підрозділами, вибивши незаконні збройні формування.

чер морської піхоти для здобуття берет морського піхотинця нарівні з іншими Юрій Содоль подолав смугу перешкод. Військовий вкотре довів і собі, і своїм підлеглим, що він — не кабінетний працівник, а справжній командир.
До слова, у Юрія Івановича двоє синів, які також обрали для себе шлях батька й стали військовими.
Для наших морпів генерал-лейтенант Юрій Содоль є тим, за ким вони без жодних вагань підуть у найлютіший бій, бо знають, що зі своїм командиром вони боротимуться пліч-о-пліч.

● ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК

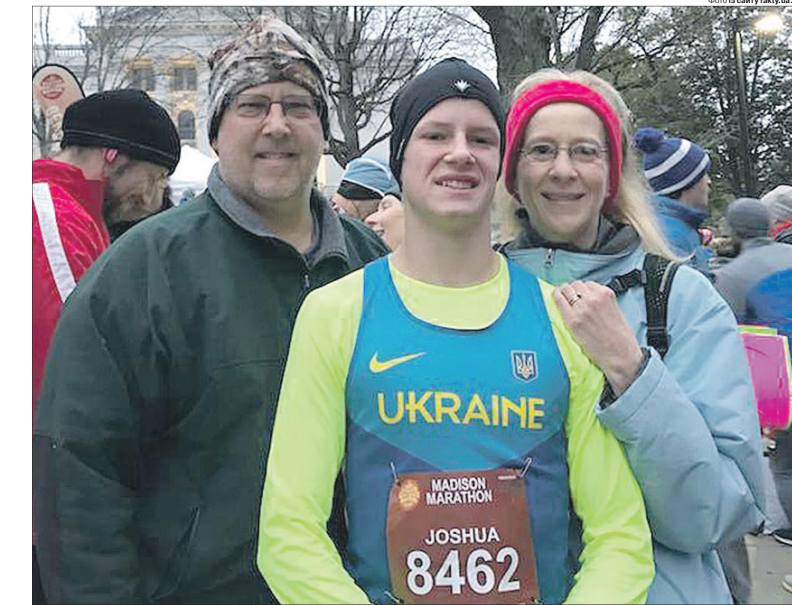
«Татко» пив за упокій його душі, а доля вже стелила малюкові дорогу до Америки

У деяких людей життя складається так, що можна писати величезний роман про боротьбу добра й зла, про волю випадку і вибір ближнього. Так про себе може сказати юнак, народжений в українському Луганську, а вихований в американській родині за океаном

Софія ГАВРИЛЮК

«Якщо відмовишся від дитини, буди ДОПОМАГАТИ»

Не можна сказати, що, коли він народився, його ніхто не хотів і не любив. Мама Лариса, у якій пологи почалися передчасно, благала лікарів рятувати не її — дитину. А потім, коли рідні включно з її матір'ю вимагали, щоб дитину лишила в пологовому, затялася, що ліпше помре, але від хлопчика не відмовиться. Відмовилася від їжі. У цей же час батько дитини пив з друзями за упокій сина. Дружині передав два яблука й записку, що грошей нема й чекає її вдома одну: «Якщо відмовишся від дитини, буду допомагати, ні — кину». Мама породилла теж заявила, що вони надто бідні, щоб ростити двох дітей. Надворі 1998 рік, у розпалі безробіття, інфляція, а в Ларисі був хлопчик від попереднього цивільного шлюбу. Тоді з того світу її витягнув саме старший син. Хлопчиків йшов сьомий рік, вдома йому розповіли, що його мама вирішила померти, а тоді привели в лікарню. Женья взявся слізно благати маму, щоб жила. Лариса завжди пам'ятає, як тяжко їй далася відмова від немовляти.
...Минуть роки — і на порозі її

Джошуа радий, що він українець.

оселі стане гарний білявий юнак із неукраїнським ім'ям Джошуа. Її син, якого довгі роки мала щастя пригортати до грудей зовсім інша жінка з далекої Америки. Неймовірно, але саме чужинка з чоловіком взялася шукати рідних хлопчика з України. Хотіла, щоб її дитина знала про своє коріння, а ще дуже прагнула подякувати за своє щастя материнства.

НОВІ БАТЬКИ НАЗВАЛИ МАЛОГО ДАРОМ БОЖИМ

Камілла з чоловіком Джеффом вперше обійняли свого Джошуа, який ще тоді звався Сергієм, у Будинку маляти на Луганщині. Чомусь прикипіли поглядами й серцем у сім'ю, готову любити. Швидко один серед усіх не бігав і не грався, а сидів з опущеною головою. У три роки малий ще не ходив, не говорив і був дуже млявим. В Амери-

В Америку Сергієм летів уже з новим ім'ям: Джошуа Натан. Джошуа означало Господь-Спаситель, а Натан — дар Божий.

ку малюк летів уже з новим ім'ям: Джошуа Натан. Джошуа означало Господь-Спаситель, а Натан — дар Божий. Йому надзвичайно пощастило — цього разу він потрапив у сім'ю, готову любити. Швидко з'ясувалося, що його стан не був пов'язаний із хворобою: дитина просто була дуже занедбаною... Минувало сім років, і батьки Джо-

шуа усиновили ще чотирьох дітей із Росії. А на десятиліття подарували йому й собі незабутню зустріч.

«ПРИВІТ, МАМО. Я ЛЮБЛЮ ТЕБЕ!»

«Всі ці роки, — ділилася з журналістами Камілла, — я думала: «А раптом мати Сергія-Джошуа страждає? Але ж ми можемо розшукати її в Україні. І розповісти, який чудовий у неї росте син. Точніше, в нас».

Чоловік, якого найняли американці, зумів розшукати Ларису. На той час вона змінювала одну за одною роботу, намагався знайти більший заробіток, її син працював і навчався у вечірній школі. (Жили самі, бо той, хто заживо хоронив рідного сина, остаточно спився). Звісно, Лариса несказанно зраділа, почувши, що в її покинутій дитини все добре, що вона живе в люблячій і заможній родині. Сам Джошуа, якому уже 23 роки, згадає ту зустріч так:

— Мама Лариса чекала нас на вокзалі в Луганську. Ми з батьками вийшли з поїзда, обнялися, і я сказав: «Привіт, мамо. Я люблю тебе!» І вона відповіла: «Я люблю тебе, Джошуа!»

З татом поспілкуватися не вдалося: він був надто п'яним, аби зрозуміти, що відбувається.

Пізніше Лариса отримала лист від жінки, яка ростить її сина. Мудра й добросердна американка благала українку пробачити собі свій же вчинок: «Твоя жертва винагороджена благодаттю. Ти зробила нас такими щасливими! Твій вибір зробив щасливими багато сімей. Слідом за нами 13 сімей з нашого містечка прийняли рішення усиновити дітей з України. Тринадцять! Як багато. Дякую, дякую, дякую».

А що Джошуа? Він дякує долі за все, що має: передусім за батьків, які змінили хід його життя. Він радіє із того, що дізнався про своє істинне коріння... Подейкують, що історія Сергія-Джошуа може стати сюжетом художнього фільму, адже наповнена карколомними, достатньо драматичними та повчальними моментами.
За матеріалами fakty.ua.

Ваша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!

Тим паче, якщо ви випишете «Цікаву газету на вихідні» разом із газетою «Волинь-нова», щотижня матимете шанс виграти **1 000** гривень!

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області),
60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей).

Розкажіть про акцію сусідам!

Кому дісталися 1000 гривень від газети «Волинь-нова» у лютому 2022:

- **Наталія Голуб** (м. Новолинськ)
  - **Сергій Завадський** (с/мт Мар'янівка Луцького району)
  - **Віктор Козубович** (с/мт Маневичі Камінь-Каширського району)
  - **Петро Грицюк** (м. Горохів Луцького району)
- * — під подарунком мається на увазі придбання товару за 0,01 гривні.

ПРЯМА МОВА Олександр АЛІЄВ, колишній гравець ФК «Динамо» (Київ), про те, чому пішов захищати Україну у війні з Росією:

Я народився в Росії. Але із 37 років свого життя 24 провів в Україні. Я вже українець. Тут народилися мої діти. У Росії я тільки народився, але я вже українець.
Мені дуже боляче було дивитись на те, що відбувалося на Донбасі. А зараз побачив усе це на власні очі, бачити це й мої діти, що відбувається по всій Україні...
І я — як чоловік — не міг стояти осторонь. Спершу зробив так, щоб мої діти звідси поїхали і цього не бачили. Було дуже прикро, коли вони плакали казали: «Тату, нам страшно». Моїм завданням було відправити дітей у безпечне місце та піти захищати Україну.

«До оборони столиці України від російських окупантів готовий».

ПОЗИЦІЯ

Фото із сайту Getty Images/Phil.

«Я пишаюся тим, що я українець! Представник сильної, свободолюбивої та героїчної нації!».

«Орки, ви посіяли ненависть навіки!»

Колишній чемпіон світу з боксу у суперваговій категорії 45-річний Володимир Кличко (на фото) емоційно звернувся до жителів росії через вторгнення в Україну

«Це послання росіянам. Слухайте ті, хто здатний мислити та ще мислить. Імперськими амбіціями, вторгненням в Україну та варварством вашої так званої армії ви посіяли ненависть на віки... І слова про те, що уряд — це, мовляв, одне, а російські громадяни — інше, — це повна нісенітниця! — **наголосив легендарний боксер.** — Це ви, вірячи лише мерзенній пропаганді та не сприймаючи інформацію навіть своїх родичів та друзів в Україні, мовчали усі 8 років, коли ваша

це сьогодні російська армія в незалежній Україні.

«Це не ми прийшли на вашу землю. Це ви вбиваєте наших дітей, бомбите і рівняєте із землею наші міста та будинки! Знайте: вас тут називають орками! Всіх! Немає зараз хороших чи поганих росіян. Поки ви мовчите і слухаєте пропаганду диктатора, що збожеволів, увесь цивілізований світ сьогодні на боці мужніх українців. І захоплений тим, як ми стоїмо за свою землю. Так, нам буде складно. Але ми не здамо-

Знайте: вас тут називають орками! Всіх! Немає зараз хороших чи поганих росіян. Поки ви мовчите і слухаєте пропаганду диктатора, що збожеволів, увесь цивілізований світ сьогодні на боці мужніх українців. І захоплений тим, як ми стоїмо за свою землю.

країна окупувала Крим та частину Донбасу. Це ви зверхньо ставилися до українців і вважали, що немає такої нації.

Це ви переказували одне одному міфи про якихось нацистів та іншу маячню! Це ваші солдати — чоловіки, діти — прийшли зараз в Україну. І ви все це знаєте. Ви їм дзвоните, питаєте, як вони там на «завданні». Запам'ятайте: нас не треба звільняти! Ми — на своїй землі і будували свою країну! І ми її побудуємо! Україна — вільна держава, яка обрала демократичний європейський шлях розвитку! І ми битимемося за свій вибір! Сьогодні ми, як ніколи, єдині і рішучі у цьому», — **заявив Кличко-молдошій.**

Він також підкреслив, що не українські військові прийшли на територію росії вбивати мирних громадян, бомбити та руйнувати мирні міста. А робить

ся, бо ми не боїмося! І ваша армія вже це зрозуміла. А ставити ультиматуми людям, які вмирають за свою землю, — безперспективно!» — **сказав Володимир Кличко.**

Він підкреслив, що війна, яку росія веде задля знищення України, погано завершиться для неї самої.

«Запам'ятайте: як би ви не намагалися зараз знищити Україну та українців, якщо ви так продовжите, — ваша країна теж не виживе! Хто посіє вітер, той поже бурю. Не хочете бути країною в цілковитій ізоляції — не тремтіть від страху і байдужості! Будьте сміливими, як українці! Рятуйте свою країну. А ми свою не віддамо і не здамо! Я пишаюся тим, що я українець! Представник сильної, свободолюбивої та героїчної нації! Слава Україні!» — **наголосив колишній чемпіон світу з боксу.**

БОЛИТЬ!

Рашисти розстріляли волонтера у візку — героя «Цікавої газети на вихідні»

На Луганщині в селищі Борівське окупанти вбили Олександра Кононова, про якого ми писали у березні 2019 року

Фото facebook.com/StratcomCentreUA

Тих, хто підтримував «ЛНР», Олександр називав «люди, яких убив телевізор».

Василина СМЕТАНА

Він мав інвалідність першої групи — внаслідок травми на металовиробництві майже 20 літ тому втратив праву руку і ліву ногу.

Від початку російсько-української війни у 2014 році допомагав українським добровольцям: своїм автомобілем возив їм харчі, а часом і доставляв бійців на позиції. Разом із дружиною потрапив до рук «ополченців», 98 днів провів у полоні.

Після визволення заснував власний бізнес — «Сири Саніча», яким займався спочатку на Житомирщині, потім на Черкащині. Згодом повернувся на рідну Луганщину.

«Сані більше немає. Пережити окупацію, полон, нове вторгнення і бути застреленим у власному будинку просто у візочку. Тварюки. Спи, братику. Ти дуже крутий. Ти справжній українець Донбасу. Мордор маст дай («Мордор має померти». — Ред.)», — написав про загиблого журналіст Руслан Горовий.

Фрагменти з публікації «Герой з однією ногою і однією рукою здаватися не збирається!» («Цікава газета на вихідні» за березень 2019 року):

— Коли в Сєверодонецьку почалася «ЛНРія», там одночасно з'явилися незрозумілі люди і раптово зникла влада, — Олександр згадує про події тих часів. — Спочатку була ідентифікація того, чим для мене є Україна. Фактично все моє оточення і знайомі підтримали «ЛНР». Я їх називаю «люди, яких убив телевізор»...

— Війна забрала у мене 80% людей, яких я вважав рідними і близькими, — їх інформаційною кулею вдарило в голову, і вони захворіли «руським

міром», — зізнається переселенець. — 47 років свого життя я жив у країні, яка мені була абсолютно байдужа...

***

— Ми з Вікторією відвезли на передову свої холодильники та телевізор, продали всі коштовності й навіть вінчальні обручки, щоб купити бронжилети, — говорить луганчанин. — Допомагали «Айдару», 128-й і 30-й бригадам.

Липневого дня 2014 року автівку Олександра зупинили бойовики. Зазирали всередину і побачили там ліки, два українські прапори, бронжилети, два телефони, фотоапарат.

— Сепаратисти комусь зателефонували, і прийшов чоловік, який назвався фахівцем по роботі з полоненими. Він сказав: «Я можу зробити з тобою що завгодно». Витяг пістолет, приставив його до мого лоба і натиснув на гачок. Але пістолет був незаряджений... — згадує Олександр. — Посміхнувшись, бойовик дістав із кишені обойму, перезарядив і знову вистрелив, але куля просвистіла повз вуха. Потім було ще кілька пострілів, один із яких мене зачепив. За цим дружини посадили на якийсь ящик, надягнули їй пакет на голову і почали душити. Мене били і змушували на це дивитися.

***

— ... Я не розумію людей, які кажуть, що немає роботи і не знають, куди спрямувати свої зусилля. Мені сьогодні не вистачає приблизно 999 рук і ніг, і для кожної з них я знайшов би роботу, — не розчаровується Олександр. — Я давно зрозумів, що з руками та ногами можна бути калікою, якщо чогось не вистачає в голові. А можна і з однією рукою та ногою залишатися повноцінною людиною. Правильно писав Козьма Прутков: «Хочеш бути щасливим — будь ним!».

ПРЯМА МОВА

Ірина ГЕРАЩЕНКО, народний депутат від фракції «Європейська Солідарність», про перехоплені українськими спецслужбами розмови російських терористів із своїми мамами та дружинами:

В цих перехоплених розмовах, де вони вихваляються своїм «заям» мародерством, вбивствами і що вони прихопили в чужих українських хатах, мене вразило, що зі своїми жінками, мамами, родинами вони розмовляють виключно матюками, а ті їм відповідають матюками теж. Немає там ніякого Пушкіна і Толстого, вони апріорі не можуть захищати ніякий російський язик, бо їх язик — це суцільний брудний матюк. Повністю деградована нація. Мені важко уявити українок — жінок наших офіцерів і солдатів, яким би чоловіки телефоном розповідали, що вони їм привезуть крадені, намародерені у вбитих людей шуби і планшети, і ті раділи. Це просто неможливо. Росія має бути денацифікована і демілітаризована.

● АРТФРОНТ

Джамала: «Буду співати, щоби стати голосом жінок і дітей, які нині знаходяться у бомбосховищах»

Знана співачка, яка мусила рятувати дітей від авіабомб, нині дає сотні інтерв'ю по всій Європі, аби світ усвідомив рівень горя України. У чорному одязі з рідним прапором у руці Джамала співає свою пісню «1944», яку запросто можна назвати і «2022»

Фото із сайту youtube.com.

Оксана КОВАЛЕНКО

Вони приходять у ваш будинок і вбивають всіх вас і кажуть: «Ми не винні, не винні». Де ж ваш розум? Людство плаче.

Це рядки пісні «1944», яка народилася у кримських татар після страшної депортації, влаштованої московськими орками у роки Другої світової. Джамала відкрила її світу під час «Євробачення». А зараз вона відкриває її по-новому для себе, України й усього людства. Кожнісіньке слово у ній — велика правда 2022 року. І оскраженілий й водночас лицемірний ворог — той же.

Перші дні війни застали Джамалу в Києві. Тож вона сповна відчула страх і паніку від того, що ось у цю

її пісня тепер лунає як крик, замішаний на стражданні й надії.

Селіма-Гірая — в безпечне місце (нині вони в Туреччині, а чоловік лишився в Києві), Джамала вийняла чорний одяг і «взялася за мікрофон». Почала власну інформаційну війну. А це численні інтерв'ю іноземним виданням і спів. Крім того, співачка їздить на національні відбори на цьогорічне «Євробачення» і співає там нашу «1944» так, що у присутніх холоде в жилах кров. Ось що розповідає Джамала:

— Інтерв'ю за інтерв'ю. Ефір за ефіром. Британія, Іспанія, Франція... Я зроблю усе, щоб світ дізнався про ті злочини, які кояться вдома... Знаєте, пісня «1944», на жаль, набула для мене нового значення. Та ми переможемо. Знову. Слава Україні! Героям слава!

Джамала одна змогла зібрати 67 мільйонів євро для нашої армії. Зупинятися не збирається — каже, що працюватиме без спочинку:

— Хочеться мені цього чи ні, але всі бачать пророцтво в пісні «1944». Вона стала новим меседжем у цій війні. Якщо всім зручно використовувати мою пісню для

того, щоби докритися до світу, — буду в цьому допомагати. Коли треба буде співати — я це робитиму, щоби стати голосом жінок і дітей, які зараз у бомбосховищах.

Вона співає—кричить і до орків: **Ви уявили себе богами, Але всі смертні...**

НАША ДОВІДКА:

Депортація кримських татар, розпочата о третій ранку(!) 18 травня 1944 року, — один із найяскравіших прикладів злочинів радянського режиму. До операції було залучено 32 тисячі співробітників НКВС! Понад 20 років радянська влада повністю заперечувала злочинність своїх дій: кримських татар переслідували за начебто зв'язки з нацистським режимом. У 1967 році Верховна Рада СРСР визнала необґрунтованість тотального звинувачення, а 2015-го Верховна Рада України — депортацію з Криму у 1944 році геноцидом кримчан.

За матеріалами 1plus1.ua, ukrinform.ua.

● ФОТОФАКТ

Артем Довбик продав фартову футболку за 100 000 гривень

А виручені кошти спрямував на потреби Збройних сил України

Нападник «Дніпра-1» Артем Довбик продав на аукціоні футболку збірної України з матчу проти Швеції на Євро-2020 (на фото). Саме у ній нападник забив переможний гол у ворота команди Швеції на останній хвилині додаткового часу — 2:1. Виручені кошти, а це 100 тисяч гривень, відправив на потреби української армії.

Фото із сайту ukrinform.ua.

Круто, Артеме!

● ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕШ!

Бульба виручить завжди!

Картоплю в Україні недарма називають другим хлібом — наїдків з неї не злічити. Це і супи та борщі, і салати, її варять, тушкують, смажать, запікають... А ще ж готують апетитні пиріжки, запіканки, рулети, млинчики... По суті, навіть маючи лише бульбу і трохи простих додаткових інгредієнтів, можна щоразу вигадувати оригінальні страви, урізноманітнюючи щоденне меню

КАРТОПЛЯ З ЧАСНИКОВИМ СОУСОМ

Хочете приготувати ситну і смачну вечерю, не докладаючи великих зусиль, — це дуже просто: бульба з хрусткою скоринкою та ароматним соусом вам сподобається

Інгредієнти: 5–6 картоплин, невеликий пучок кропу, 2 зубочки часнику, приправа до картоплі, 3–4 ст. л. пісного майонезу, 3 ст. л. олії.

Приготування. Картоплю ретельно миемо, адже запікатиметься вона разом зі шкіркою. Вимиту бульбу нарізаємо шматочками і складаємо в миску. Поливаємо її олією, посипаємо приправою. Солити картоплю не треба, оскільки у складі приправи вже є сіль. Усе ретельно перемішуємо, застеляємо деко пергаментом, розігріваємо духовку до 200°C. Викладаємо картоплю на блюдо і запікаємо упродовж 40–45 хвилин. Тим часом займемося соусом. У глибоку тарілку наливаємо майонез, додаємо розтертий часник та дрібно посічений кріп і добре вимішуємо. Подаємо до столу на блюді, щоб помістити і соус, і картоплю. Зверху бульбу можна посипати зеленою цибулею.

ХРУМКІ СКИБОЧКИ

Бульба, бланшована в киплячій воді і запечена в духовці, смакуватиме і як самостійна страва, і в поєднанні з будь-яким салатом, тушкованими овочами чи рибкою

Інгредієнти: 5–6 картоплин, 3–4 ст. л. олії, кілька зубчиків часнику, 1 ч. л. сушеного розмарину, 0,5 ч. л. сушеного чебрецю, сіль та перець — за смаком.

Приготування. Часник чистимо і натираємо на дрібній тертці. Олію наливаємо в миску, додамо сіль, перець, приправи і часник, перемішуємо і накриваємо кришкою, залишаємо настоюватися при кімнатній температурі як мінімум на 2 години. Можна приготувати олію заздалегідь, наприклад вранці, а ввечері зробити картоплю. Бульбу чистимо, промиваємо і нарізаємо на пластинки завтовшки 0,3–0,4 см. Наливаємо в каструлю 1–1,5 л води і доводимо до кипіння. Скибочки картоплі кидаємо в киплячу воду і, потримавши 2–3 хвилини, одразу дістаємо, викладаємо шумівкою у друшляк, щоб вода стекла. Духовку розігріваємо до 200 градусів. Теплі пластинки викладаємо на деко на один шар, поливаємо підготовленою духмяною олією кожну картоплину. Ставимо деко в розігріту духовку приблизно на 20 хвилин, до появи золотистої скоринки.

ДО РЕЧІ

— За таким рецептом можна приготувати домашні чипси, для цього наріжте картоплю якомога тонше, пробланшуйте протягом хвилини і запечіть у духовці.

— Приправи можна додавати на свій смак, наприклад базилік, кмин, фенхель, петрушку, кріп.

КАРТОПЛЯНІ БИТОЧКИ

Ці ситні пальнички цілком можуть стати повноцінним обідом або вечерю

Інгредієнти: 600 г вареної «в мундирах» картоплі, 150 г ковбаси, 100 г сиру, 1–2 ст. л. борошна, 2 яйця, зелень, сіль і перець — до смаку.

Приготування. Натираємо відварену картоплю, ковбасу і твердий сир на грубій тертці. Додаємо яйця, борошно, дрібно посічену зелень, сіль і чорний перець на свій смак, усе добре перемішуємо. Формуємо вологими руками биточки, обвалюємо їх у борошні або панірувальних сухарях і смажимо на олії до утворення золотистої скоринки з обох боків.

ПО-ПОРТУГАЛЬСЬКИ

Таку картоплю можна подавати до м'яса або риби, смакувати-ме і з грибами та овочами

Інгредієнти: 8 картоплин, 4 зубки часнику, 30 г вершкового масла, 2 ст. л. оливкової олії, 2 ч. л. розмарину, сіль — за смаком.

Приготування. Картоплю ретельно помийте, відваріть до готовності, охолодіть. Вона повинна злегка тріснути, але не розвалитися. Виберіть форму, в якій будете запікати, влийте в неї оливкової олії. Зубчики часнику покрийте тоненькими пластинками і рівномірно розподіліть їх по дну, тоді викладіть картоплю тріщинами догори (бульби повинні щільно прилягати одна до одної). Посипте розмарином і сіллю. Наріжте вершкове масло кубиками і покладіть по 1–2 шматочки на кожну картоплину. Зверху можна полити невеликою кількістю оливкової олії (за бажанням). Розігрійте духовку до температури 180–200°C і поставте бульбу, щоб підрум'янилася.

● ДОВОЄННА ІСТОРІЯ

«Чоловіка та дитину ніколи не бачила. Якими я їх уявляю? Своїми»

У 28-річному віці життя вінничанки Анни Матвєєвої кардинально змінилося. Жінка втратила зір і залишилася сама із 3-літньою дитиною, боргами та депресією. Могла зламатися, але вистояла. Нині їй 35, й вона своїм прикладом надихає багатьох земляків, допомагає не здаватися і всупереч усьому йти далі

Фото vn.20minut.ua.

Анна Матвєєва навчилася бачити в темряві...

Ірусина ПРИХОДЬКО

Вперше Анна дізналася, що в неї захворювання очей, ще у дитинстві. Після трьох операцій сподівалися, що стан не погіршиться. Однак прогнози не справдилися: почалося відшарування сітківки, зір став падати, а згодом зник повністю.

— Чоловік не був готовий до таких випробувань, хоча ще до весілля я його попереджала, що можливий такий розвиток подій. Обіцяв, що все буде добре й що допомагатиме, але коли це сталося, зібрав валізи та поїхав до мами на Одещину, мовляв, це не для нього, — пригадує вінничанка.

До нового життя звикнути було дуже важко. Найбільше жінці запам'яталося, як вперше вийшла на вулицю з палицею.

— Донька відвідувала дитячий садочок поруч із нашим будинком. Потрібно було її забрати. Мені принесли тростину, вийшла навпамацки з під'їзду, а далі по пам'яті: бордюр, дерево, поворот. Було дуже страшно. Але опанувала себе і дісталася садочка. Дорогою назад розповідала доньці, куди йти, бо пам'ятала Вінницю. Найважче було пояснити їй, що зі мною. Маргарита приносила додому купу фломастерів і питала, який колір подобається, а я його не бачила, мусила крізь сльози усміхатися. Виникали думки вкоротити собі віку. Але як? Донька прийде, а мами нема? — ділиться сумними спогадами Анна.

Тоді жінка вирішила, що по-

винна жити заради дитини. Влаштувалася на роботу пакувальницею на виробниче підприємство Українського товариства сліпих і переїхала в гуртожиток, бо орендувати квартиру було надто дорого.

“**Старшу доньку бачила востаннє сім років тому. Нині Маргарита вже у четвертому класі, мріє бути офтальмологом, аби повернути мені зір.**”

— Там мала змогу не лише заробляти кошти, а й почуватися потрібною. Колеги знали, що я граю на гітарі та співаю. Тодішній заступник директора обласного УТОСу Костянтин Ільницький запропонував мені познайомитись з двома творчими хлопцями. Ми почали працювати й у травні 2017-го створили перший інтегрований рок-гурт в Україні «Мій дотик». Інтегрований — означає, що кожен із нас має якісь вади, інвалідність. Назву обрали не випадково, адже саме через дотик ми одне одного розуміємо та відчуваємо, а через нашу музику можемо доторкнутись до інших сердець, — каже жінка.

Дебютувала група на вечорі пам'яті Кузьми Скрябіна в центрі

Вінниці. Музиканти грали наживо біля місцевої вежі.

— Після вуличних концертів про нас почали говорити й стали запрошувати на місцеві, а потім і всеукраїнські фестивалі. Часто виступали у театрах та на літературних вечорах. Маємо вже два відеокліпи. Два роки тому мені навіть вдалося здобути Гран-прі фестивалю Iveria Brilliant. Це аналог «Євробачення», тільки серед музикантів з особливими потребами, — розповідає вінничанка.

Крім того, жінка нарешті знайшла своє щастя в особистому житті. Зі своїм другим чоловіком, Богданом, познайомилася на з'їзді, де зібрались люди з різними вадами та волонтери.

— Цілий вечір розмовляли, а потім він рік та три місяці шукав мій номер. Згодом зустрілися ще на одному фестивалі, після якого Богдан повіз знайомого чоловіка на візку додому. І тільки він пішов, чомусь відчула порожнечу всередині. Знайшла його контакти й сама подзвонила. Почали зустрічатись, і одного дня він заявив, що хоче завжди бути поряд. Разом ми вже чотири роки. Маємо донечку Яну, якій скоро виповниться рік. Чоловіка та дитину ніколи не бачила. Якими я їх уявляю? Своїми. Старшу доньку бачила востаннє сім років тому. Нині Маргарита вже у четвертому класі, мріє бути офтальмологом, аби повернути мені зір, — розповіла Анна.

...Але поки що всі плани наших героїв обірвала путінська орда.

● СІМ «Я»

Куди подіти «воєнні» нерви

— Тривога! Увага! Всім в укриття! — мій малий хлопчик має нову гру: час від часу збирає іграшкових ведмедиків-зайчиків, щоб хутенько запхати їх під крісло

Оксана КОВАЛЕНКО, мама

Діти дуже швидко всопнують інакші правила життя й опановують їх у своїх іграх. Знаю це, як і те, що коли мале бавиться — це прекрасно, бо розвиток. А він є, коли навколо спокійна атмосфера. Оце-то завдання тепер! Її забезпечити все одно, що пташине молоко знайти... Усе ж, як треба, з усіх сил тамую сльози, які зараз завжди непрохані, бо головне для мами — вчасно вгамувати свою тривожність. Знаю, що витягнути себе за чуба з емоції горя важче, аніж спробувати її обійти... Тепер я часто думаю, що деякі настанови психологів такі складні для втілення, що аж невідомі. Бо ж діти кожної української мами — це діти наші. І ненароджені теж... «Мирна» знервованість через якісь там проблеми і близько не стоїть біля «воєнної». (Ото заживемо, як перемажемо: після пережитого те зі звичайних трудових буднів здаватиметься раєм, певне, ще довго.)

житті, слугує й тепер: помічати щось дуже хороше й зумисне збирати його докупки так добре, це підживлює й зцілює! От приклад: на кухні мимохідь наспівую почуте від нашого пісняра Олександра Каліщука: «Ми підем до бою разом із тобою — будем гнати москалів проклятих», — минула година-дві, і моє хлоп'я-горобчення, бавлячись, й собі виводить знайомий приспів. Як же це мене порадувало! Ще один промінець у вірі, що мирне небо над українським простором ми собі таки виберемо! Справжнє, без п'ятих колон, лицемір'їв у вишиванках, про яке ще треба дуже мріяти... Мрію не тільки я: вихідними люди пересилають лист із майбутнього про прекрасну Україну 2032... Між тим, беремося за донькою за пиріжки. Тістотерапія мене виручає завжди. Намагаюся не думати, які там у телефонному екранчику за цей час накопичились новини. В одному з дописів з інтернету знайшла, що мудрі люди радять не картати себе за те, що ти робиш якусь мирну буденну справу, а в цей час десь у мариупольському укритті... Варто робити те, що завжди, і трішечки більше... Варто опиратися розпачу, бо зло скінченне. Варто вчити дітей варити український борщ, співати наших пісень і акуратно й педантично наповнювати «карту пам'яті» із сьогоднішніми нотатками про злодіяння, щоб загартовувався генокод. Будьмо уважними одне до одного до перемоги й далі!

Пишіть, як маєте й відчуваєте потребу поділитися — зв'язок між однодумцями це теж терапія. Наші адреси: okovalenko74@gmail.com або ж tsikava.gazeta@gmail.com, а поштова: 43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13, «Цікава газета на вихідні».

● ПРЯМА МОВА

Юрій ГУДИМЕНКО, один із засновників партії «Демократична Сокира», блогер:

Запам'ятайте нашу країну такою, як зараз. Несамовиту у любові, несамовиту від ненависті. Об'єднану у єдиний організм, у єдине серце із сорока мільйонів сердець, серце з опіками Маріуполя, Херсона, Мелітополя, серце з рубцями Волновахи і Бучі, серце, що завмирає Черніговом і Харковом, Києвом і Миколаєвом, але б'ється, б'ється, б'ється — за себе і за кожного з них.

Артерії волонтерських ліній, вени ліній оборони. Рубці від ракетних ударів. Єдине серце людей, бо країна — це люди, і зараз ми вже трохи більше ніж люди. Ми українці, що захищають своє.

Після перемоги ми обов'язково пересваримось, переділимось, пере-пере-пере. Ми знову станемо сорока мільйонами окремих сердець.

Але зараз ми — єдине. Запам'ятайте, вгоніть у пам'ять цей момент. Тому що слово «єдність» потім буде звучати фальшиво. Ось єдина Україна. Страшна і красива у гніві.

НА ВЛАСНІ ОЧІ

На фото — мій трирічний син солодко спить у холодному страшному укритті і та сама свічка, яка утримала мене свого часу від божевілля.

«Кому куди кричати, аби дали врятувати людей...»

Фото із фейсбук-сторінки Оксани ТУНИК.

масленого паперу і що церковні свічки згорають всього за 25 хвилин.

Я дізналася, як в одній воді помити дитину, себе, чоловіка, попрати білизну, вимити підлогу і змити в унітазі.

Я дізналася, як закріпити телефон на люстрі, аби в секунди коли з'явиться мережа, дороге цінне СМС про зміну дислокації російських загарбників таки відправилось кому треба.

Я дізналася, як в укритті придумати гру, яка піднімає бойовий дух не лише дитині, а й усім дорослим.

Я дізналася, як говорити з дитиною про війну так, щоб вона залишалася стабільною: їла, спала і була переконана, що здатна самостійно знищити 50 танків.

Я дізналася, як це: робити вибір між тим, щоб залишити батьків у небезпеці самих, бо там їхній дім і вони не готові його залишати, — і вивести дитину з цієї небезпеки, бо її життя попереду.

Як бачите, отримала багато дуже «цінних» знань для XXI сторіччя. Я і справді їх ніколи не забуду. І не пробачу.

Я не дізналася тільки одного: що відповідати дитині, яка кожен день у підвалі невпинно запитує: «Мамо, чого хочуть від нас танки?». Я не знаю, правда.

Я зроблю цей допис російською і англійською. Окремо.

Бо він вийшов довгим і я не знаю, як викреслити щось із цього досвіду.

Якщо це допоможе наблизити нас до закриття неба чи зможе підтримати когось — поширте, будь ласка.

«Я цього ніколи не забуду. І не пробачу»

Учора вперше за 12 днів зняла колготи. Я думала, що буду відривати їх із м'ясом, як багато чого зі свого серця за останні дні. Але, на диво, тіло настільки стиснуте, що до нього нічого не прилипає зараз. Навіть кров

Оксана ТУНИК

Ми провели в облозі 10 днів. За 2 км від Макарова. В одній із найпекельніших точок України, яку весь цей час безжально шматують.

Без світла, тепла, води, зв'язку. Майже без новин.

Вчора, коли ми психанули і просто під «Градами» через поле виїхали, я почала читати і дивитися новини, які знала лише на відсотків 10, — через СМСки рідних та радіо, яке інколи вдавалося послухати...

Точно як Лілу з «П'ятого елемента», я побачила всі жахи війни в одну мить, тільки не за кілька хвилин... Я 5 годин читала і дивилася, як знищують на попіль мою країну, місто моєї мрії Ірпінь, в якому щасливо жила 4 роки і де залишилося все моє життя...

За 10 днів блокади я дізналася більше, ніж за десятиліття, — про себе, про людей, про те, що насправді важливо, аби вижити. Розкажу. Комусь згодиться для себе, а хтось, можливо, хоч трохи відчує те, що ми переживаємо зараз, і нарешті закрие те кляте небо над нами... Бо, як бачимо,

материнські крила і тіла виявились дуже крихкі і чомусь не затримують куль та снарядів, які летять у наших дітей... Попри несамовиту любов.

У перший день війни ми встигли вивести дитину і маму до батьків чоловіка — в маленьке мальовниче село між Бородянкою та Макаровим. На другий день ми змогли повернутися в Бучу за тваринами, вже під кулями. І, крім дитсадка, влаштували в селі зоопарк — з двома собаками, двома котами та папугою.

Третього дня завезли у Ворзельський пологовий соляру і продукти, бо там лишилось 6 породиль і вся команда, а весь пологовий на генераторі. Наступного дня, наскільки мені відомо, його захопили російські військові... Не знаю, наскільки це правда. Зв'язку із завідувачкою досі немає...

Як тільки ми повернулися, виявились заблоковані з усіх виїздів: пішла російська техніка, почалися обстріли. Довжину колон важко порахувати достовірно, але смертельний жажливий гул тривав півтори-дві години в укритті. І так було тричі.

Так-от що я дізналася в облозі.

Я дізналася, що якщо просто подивитися на колону з танків, то один з них розвернеться і вистрілить у тебе, як це було з трьома сусідами з нашої вулиці.

Я дізналася, що якщо намагатися відкрито вивести дітей через російські війська, ти перетворишся на фарш, як це було

з родиною із сусіднього села.

Я дізналася, що якщо дивитися 5 годин поспіль на свічку в холодному сирому укритті, то можна зупинити крик жаху та ярості і зберегти стійкість, але все одно захворієш.

Я дізналася, як із памперсів, бережливо залишених бабусею після молодшого онука, зробити собі прокладки.

Я дізналася, що між запуском і приземленням «Градів» — від 6 до 14 секунд (залежно від відстані) й іноді, якщо дуже постаратися, можна встигнути сходити в туалет, поки вони летять.

Я дізналася, що справжнє світломаскування — це не просто

Я не дізналася тільки одного: що відповідати дитині, яка кожен день у підвалі невпинно запитує: «Мамо, чого хочуть від нас танки?»

вимкнути світло скрізь, а це навчитися наливати воду дитині в повний термояві і по звуку визначати, наскільки чашка повна.

Я дізналася, як зробити свічку з решток парафіну та про-

ФОТОФАКТ

Мелодією скрипки глушила вибухи бомб

Харківська артистка Віра Литовченко (на фото) перетворила укриття, в якому мешканці будинку ховаються під час повітряної тривоги, на імпровізовану сцену, намагаючись своєю музикою перекрити оглушливий гуркіт, що доливає ззовні

«Було дуже важко грати на скрипці й думати про щось поза війною. Але я вирішила, що повинна зробити щось для цих людей. Ми стали однією сім'єю в цьому підвалі. Слухаючи музику, вони забували на мить про жахіття війни і мріяли про щось хороше», — розповіла артистка журналістам.

Плаче не скрипка, а сама душа, коли слухаєш це виконання «Ніч яка місячна» під ворожу канонаду.

Фото із сайту glavred.net.

Слухачі зняли відео, на якому скрипалька виконує відому пісню «Ніч яка місячна», — ролик став неймовірно популярним у соцмережах, про цей випадок написали навіть британське видання The Guardian.

Віра Литовченко запевняє, що не планує виїжджати з Харкова, який жорстоко бомбардують російські окупанти, а залишиться тут, щоб після перемоги усе відбудувати. «Це моя земля. Я хочу допомогти відновлювати місто своїми руками. Потрібно, аби припинилися бомбардування — тоді ми все відбудуємо. Я хочу, щоб війна закінчилася», — каже скрипалька.

За матеріалами tsn.ua, glavred.net.

Цікава

ГАЗЕТА
на вихідні

Тижневик

«Цікава газета на вихідні»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь».

Головний редактор і відповідальний за випуск — ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович.

Зареєстрована 6 листопада 2017 року.

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь».

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: tsikava.gazeta@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у примітально — (0332) 72-38-94,
з питань реклами — (0332) 77-07-70,
приватних оголошень — (0332) 72-39-32,
розповсюдження — (0332) 72-38-94.

ТЗОВ «Газета «Волинь»

n/p UA83305299000026007000803281

КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг — 3 друковані аркуші
Передплатні індекси: 60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області), 60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей)
Реєстраційні номери: ВЛ № 516-249Р 06.11.2017 р.
КВ № 22953-12853Р від 06.10.2017 р.
РВ № 691/244Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт»
ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51,
сайт www.a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням. Замовлення № 441

КОЗАЦЬКОГО РОДУ!

«У мене вже нема страху смерті, його затьмарює жага до помсти. Радію, коли ви вмираєте»

Український журналіст Роман Вінтонів, усім відомий як Майкл Щур (на фото), звернувся до росіян не із звичної для себе студії й без фірмових своїх жартів. Він заговорив із фронту про скалічені життя, убитих дітей та українських героїв

Ірина КРАВЧУК

Узверненні до ворожого народу ведучий такий же прямолінійний, як і у випусках на своєму YouTube-каналі «Телебачення Торонто», де він багато років виводив на чисту воду псевдопатріотів, остогидлих зірок і політичних брехунів. У яскравій студії й кумедному вбранні журналіст нібито вів ефір на телеканалі української діаспори Канади. Кожен його ролик жартома доносив до глядачів якусь затьмарену істину. Нині ж від вдаваної наївності й розважливості Майкла Омеляновича не залишилося й сліду. Роман Вінтонів став солдатом ЗСУ. Зі зброєю в руках і ненавистю до вбивць українського народу він звернувся до росіян як до ганебної нації.

Сміливий у кадрі, а ще більше – на фронті!

Ви увійшли в історію як ганебна держава. Весь світ вас уникає, як якусь заразу.

«Ви принесли смерть у мою країну. Я дуже ліберальна людина, втім, із жахом зрозумів, що мені подобається дивитися, як помирають російські солдати. Я хочу їхньої смерті. Ви напали на нас. Ваша країна роззявила пащу, щоб проковтнути Україну, але цього разу ми були готові. Радісно вбиваємо ваших солдатів. Вони розлучили мене із сім'єю... Тепер уже

не маю страху смерті — його затьмарює жага до помсти», — не стримав емоцій новоспечений боєць. Згадав ведучий і російську пропагандистську журналістику, яка перетворила народ на стадо боягузливих овець. Він звернувся до мовчазних росіян не з проханням, а радше з порадою подорослішати, бо інакше з їхньої «великої росії» сміятимуться століттями: «Те, що робить путін під вашу байдужість, ніколи не забудеться. Тактика російської армії — ховатися за спинами жінок та дітей. Це сором. Ви увійшли в

історію як ганебна держава. Весь світ вас уникає, як якусь заразу. Ви заражена держава. Ваш герб уже став знаком ганьби. Вам уже соромно дивитися на свої паспорти. Ви залишилися одні. Влада забороняє вам говорити, і ви мовчите. Влада каже вам, що думати, і ви так думаєте. В очах кожної людини на планеті ви будете терористами. Над вами будуть сміятися століттями. Це ваше майбутнє. Хочете цього уникнути? Подорослішайте! Візьміть усе в свої руки, приведіть до тями кремлівських дідів і баб! Слава Україні!» — підсумував Роман Вінтонів.

ФРОНТОВІ ІСТОРІЇ

Як українські селяни голими руками знищили 4 російські танки

Неймовірний випадок стався минулого тижня на Сумщині

Максим ПАНОВ

Водне з тамтешніх сіл (називати з питань безпеки не будемо) заїхало 4 російські танки. Місцеві сидять по хатах, спостерігають з цікавістю за життям ссавців. Танки зупиняються, вилазить екіпаж, з двох зливають паливо в інших два і кудись їдуть. А два порожні залишаються стояти посеред села.

Ось такі вони — «непабедиме»...

Місцеві вибігли, встромили в танки прапори України і чкурнули по хатах, сидять, чекають. Повертаються перші два (видно, палива десь «нарили»), бачать два танки з українськими прапорами і давай їх розстрілювати. «Розхерачили» москалі ці

бойові машини, під'їхали — і зрозуміли, що стріляли по своїх. Розстроїлися. А місцеві давляться зо сміху тихенько.

Два танки, що лишилися на ходу, поїхали село об'їжджати (видно, загубилися). А там міст на 5 тонн для легкових автомобілів. Заїжджає один — і обвалюється міст, танк клює носом у річку — тоне весь із екіпажем.

Місцеві уже вголос регочуть.

Лишився один танк. Їздив-їздив, поки не втрапив у якийсь рів і перекинувся там. Виліз екіпаж, штовхав-штовхав, але не вийшло нічого... Врешті махнули руками і подалися пішки геть...

Ось так село без єдиного пострілу, з двома лише прапорами України знищило 4 танки російських окупантів.

УВАГА, ВІКТОРИНА!

Відгадайте, що ми заховали — і виграйте кошти для армії

Б'ємо по кривавому путіну і гранатобузом!

Грицько ГАРБУЗ

Учас війни, коли психіка на грані божевілля, психологи радять хоча б на кілька хвилин відволікатися думками від того жахиття, яке приніс на українську землю кремлівський кровопивця... Тому пропонуємо вам нашу інтелектуальну вікторину, завдяки якій ви можете зробити добру справу. Адже призом для переможця тижневого конкурсу стануть кошти (і від «Волині-нової», і від «Цікавої газети на вихідні»), які ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника...

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-2»

«Не все те золото, що блищить»; антилюбов; гола і одягнута; «грілка»; №2; особлива сестра відомої квіткової рослини, чоловіка якого іменують по-іспанському; лікарка — і травматологиня, і процедурниця, хоч і колишня отрута; українська повстанка; наочність для стратега, друг якого носить апостольське ім'я... Донька землі, навіть вогню, яка продовжила себе вже і в космосі.

Поєднайте ці, на перший погляд, непеєднувані порівняння — і ви впізнаєте її.

Що ми заховали у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 25 березня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: 0501354776 і 0672829775, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграві призових волонтерських 200 гривень (100 — від «Волині-нової» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна.

Смерть путіну!

АРТФРОНТ

Укрпошта виготовить свою бомбу проти путінської орди

Випустить марку «Русский военный корабль, иди на#уй!»

Сергій БОРОХ

Переможцем конкурсу її ексків став український художник Boris Groh, якого підтримало понад 1700 людей із 8 тисяч учасників голосування.

Фото із сайту ukrposhta.ua.

«Тож не будемо гаяти часу! Беремось до роботи, відаємо ескіз до друку, щоб найближчим часом ви вже змогли скористатися маркою й відправили тому, кому потрібно», — йдеться в повідомленні Укрпошти.